

dette Forslag og dets Forhold til det kongelige Budskab, idetmindste saaledes som jeg opfatter det, hvilken Opfatning væsentlig er forskjellig fra den, den nylig blev fremsat af den høitærede Folkethingsmand for Maribo Amts Adevreds (Monrad).

Jeg veed, at der vil gjøres adskillige Indvendinger imod dette Forslag. Den første Indvending er den, at det, vil man sige, har en Formfeil. Denne Feil bestaaer deri, at det Svar, der findes her foreslaaet, ikke er aldeles congruent med det kongelige Budskab. Der indrømmes her noget Mere, end hvad der forlanges i det kongelige Budskab. Der gives her et Samtykke, som giver Regjeringen Magt til at ordne Thronfølgen ogsaa i det Tilfælde, at Arveloven ikke skulde ophæves. Dersom Samtykket indeholdt noget Mindre, end der forlanges i det kongelige Budskab, saa kunde jeg forstaae, at det ikke var tilstrækkeligt; men, da det dog indeholder noget Mere, saa synes mig, at Forholdet er anderledes. Jeg skal derfor tillade mig at erindre om, at den høitærede Premierminister meer end een Gang, hvis jeg ikke hukker feil, har anført, at Renunciationsacterne paa samme Maade indeholdt Mere, end man havde Brug for; det ansaae man ikke for nogen Feil ved disse Acter, og dette viser sig ogsaa deri, at man ikke har ladet dem omskrive, uagtet det vilde have været saare let at faae dem forandrede. Jeg kan derfor heller ikke troe, at Regjeringen lægger synderlig megen Vægt paa den saakaldte Formfeil ved det her Foreslaaede.

En anden Indvending lyder derimod saaledes: Ja dette Forslag er godt nok, dersom der ikke her i Salen vare faldne Udtalelser, som tydede paa, at man lagde en anden Fortolkning ind dert end den, Regjeringen lægger deri. Jeg maae nu gjøre opmærksom paa, at der ikke lægges nogen anden Fortolkning ind i Forslaget, end hvad Ordene ligefrem tilsige. Disse saa og simple Ord ere saa forstaaelige og frie for at kunne udsættes for Misdykning, at der egentlig ikke kan være Tale om deri at lægge nogen anden Fortolkning. Den anden Fortolkning, hvormed der har været Tale, har heller ikke været en Fortolkning af Forslaget, men en Fortolkning af Acthykkerne; man har

opfattet Londontractaten paa en anden Maade end den, hvorpaa Regjeringen har opfattet den. Men naar man her giver sit Samtykke til, at Regjeringen ordner Arvesølgen saaledes, som det er bifaldet i Londontractaten, saa kan jeg ikke forstaae, hvorledes Regjeringen ikke kan være tilfredsstillet ved dette Svar. Jeg skal tillade mig at gjentage det Samme i et andet Exempel. Dersom Regjeringen havde indgaaet en Overenskomst, en Tractat eller hvad man nu vil kalde det, med Udlandet om, at den skulde betale en Million Rigsdaler i 2 Terminer, og Regjeringen derpaa havde foreslagt denne Tractat for Rigsdagen og forlangt vort Samtykke til, at denne Sum maatte udbetales i 2 Terminer, og saa en Majoritet i Rigsdagen sagde: „Ja, det er ganske rigtigt, ifølge denne Tractat maae vi nødvendigvis udbetale denne Million i de 2 første Terminer,“ hvorimod en Minoritet i Rigsdagen sagde: „Ja, vi indsee meget klart, at vi skulle udbetale den omhandlede Sum, men derimod kunne vi ikke tydeligt erkjende, at den nødvendigen skal udbetales i de 2 første Terminer, og vi ansee dette heller ikke for gavnligt for Finantserne; imidlertid give vi vort Samtykke til, at Regjeringen bringer Tractaten til Udførelse“ — saa kan jeg ikke indsee, hvad der kunde være veien for Regjeringen for at bringe Tractaten til Udførelse paa den Maade, der var afluttet, og paa en Maade, som var lovlig og tractatmæssig. Der gives kun een eneste Forudsætning, under hvilken jeg kunde forstaae, at Regjeringen ikke kunde være tilfreds med det Forslag, som her er stillet. Dersom nemlig Regjeringen ikke selv var overbevist om, at det var en Conseqvents af Londontractaten, at Arveloven skulde ophæves (Hør!), dersom Regjeringen virkelig ikke havde sluttet med Stortmagterne nogen Overenskomst om Arvelovens Afkaffelse, saa vil jeg kunne forstaae, at Regjeringen forlangte Rigsdagens Samtykke ikke blot til at bringe Londontractaten i Udførelse, men ogsaa til noget Andet, til noget Mere, til Noget, som laae udenfor Tractaterne (Hør!). Naar Rigsdagen giver sit Samtykke til, at Londontractaten maa bringes til Udførelse saaledes, som den tractatmæssigt er afluttet, saa giver jo Rigsdagen sit fulde og